

UITSPRAAK

op de klacht van

[REDACTED]

klager,

tegen

[REDACTED]

integratieve kinderpsychotherapeut [REDACTED],

verweerster,

lid van de Vereniging van Integraal Therapeuten,

gemachtigde: [REDACTED]

[REDACTED]

1. Het verloop van de procedure

Klager heeft op 22 augustus 2018 bij het Tuchtcollege van de Nederlandse Associatie voor Psychotherapie (hierna: het College) een klacht ingediend tegen verweerster.

Het College heeft de klacht van klager bij brief van 11 september 2018 ontvankelijk verklaard voor zover aan de vereisten van artikel 2 van het Tuchtreglement is voldaan.

Verweerster heeft op 12 november 2018 een verweerschrift ingediend, waarop klager bij brief van 26 november 2018 heeft gereageerd. Verweerster heeft daarna op 14 december 2018 van dupliek gediend.

De klacht is op 1 februari 2019 behandeld ter zitting van het College. Klager is in persoon verschenen. Verweerster is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde.

2. Feiten en omstandigheden

2.1. Klager heeft tot april 2015 een relatie gehad met [REDACTED] (hierna: de moeder). Uit deze relatie zijn 2 kinderen geboren, waaronder [REDACTED] dochter [REDACTED]. Moeder heeft in 2015 jegens vader een procedure geëntameerd over de alimentatie, het gezag en de omgangsregeling met betrekking tot de kinderen. Op [REDACTED] 2016 heeft de rechtbank in deze procedure een beschikking gegeven waarvan moeder in beroep is gegaan. In het hoger beroep is op [REDACTED] 2018 uitspraak gedaan.

2.2. Verweerster is op verzoek van moeder in maart 2016 gestart met integratieve therapie ten behoeve van [REDACTED]. De eerste observatiesessie met moeder en [REDACTED] was op 23 maart 2016.

Moeder heeft per emailbericht van 28 mei 2016 klager op de hoogte gesteld dat was gestart met de therapie. Klager heeft daarop in mei/juni 2016 contact gezocht en gekregen met verweerster. Vervolgens heeft verweerster klager met [REDACTED] op 21 september 2016 in haar praktijk gesproken waarna klager een overeenkomst voor de behandeling van [REDACTED] heeft ondertekend.

De laatste afspraak met moeder en [REDACTED] was op 5 december 2016. Omdat verweerster de ontwikkeling van [REDACTED] redelijk goed vond gaan, heeft zij medio december 2016 in overleg met moeder besloten te stoppen met de therapie met dien verstande – zo heeft verweerster ter zitting verklaard – dat indien zich een terugval zou voordoen gelijk een vervolg aan de therapie zou kunnen worden gegeven. Klager is van de stopzetting van de therapie op de hoogte gesteld toen hij in het voorjaar van 2017 bij verweerster informeerde naar de voortgang ervan.

In juli 2017 wenste moeder dat de sessies met [REDACTED] weer zouden worden gestart. Omdat klager hiervoor geen toestemming gaf, is dat toen niet gebeurd.

2.3. Op 12 april 2018 stuurt verweerster aan moeder een emailbericht waarin het volgende staat vermeld: "Dank voor je update en wat jij ook schrijft jij bent een sterke moeder, deskundig en liefdevol en dat is heel belangrijk voor jou dochters. Bewonderingswaardig ook hoe jij je in de storm staande kan houden. Is jouw huisarts ook op de hoogte van dit verhaal deze kan ook een belangrijke ondersteuning vormen. Als er nog iets is laat het mij weten ik kan er, op verzoek van de rechter zijn voor jou kinderen."

2.4. Moeder heeft op 20 juni 2018 (onder meer) dit emailbericht van 12 april 2018 doorgestuurd aan klager. Klager heeft verweerster in zijn emailbericht van 21 juni 2018 hierop aangesproken en gevraagd naar haar redenen of argumenten voor deze aanpak. Verweerster heeft hierop na haar vakantie gereageerd met een emailbericht van 16 juli 2018. Klager heeft vervolgens in zijn emailbericht van 19 juli 2018 aangegeven op welke (tien) punten hij het handelen en de reactie van verweerster zorgelijk en ontoereikend vindt. Hij stelt verweerster een ultimatum waarin hij van verweerster verwacht:

1. een inhoudelijke en adequate reactie waarbij zij tevens haar welgemeende excuses aanbiedt voor haar eerdere niet adequate en haar verwarrende schrijven en

2. dat zij moeder schriftelijk bericht dat zij zich terugtrekt als hulpverlener in deze situatie/zaak en geen contact meer haar zal onderhouden.

Op 10 augustus 2018 schrijft verweerster in haar emailbericht dat haar eerdere reactie kennelijk niet duidelijk is geweest en zij erkent dat dit beter had gekund. Zij stelt echter dat zij met het emailbericht van 12 april 2018 niet onjuist heeft gehandeld en dat zij moeder hiermee louter een hart onder de riem heeft willen steken.

Klager heeft daarop bij het college een klacht jegens verweerster ingediend.

3. De klacht

De klacht van klager ten aanzien van het handelen van verweerster als therapeute is - gelet ook op hetgeen ter zitting is aangevoerd en besproken - als volgt samen te vatten.

1. Verweerster is zonder zijn toestemming en ook zonder overleg met hem medio 2016 gestart met de therapie voor [REDACTED] en – nadat hij verweerster alsnog toestemming voor de therapie had gegeven – in december 2016 met deze therapie gestopt, wederom zonder zijn medeweten of instemming.

2. Klager acht het verder niet professioneel dat verweerster na het stoppen van de behandeling van [REDACTED] in december 2016 contact is blijven houden met de moeder. Hoewel er al anderhalf jaar geen sprake meer was van een therapietraject met [REDACTED] bleef verweerster contact houden met de moeder en haar sterken in haar slachtofferrol door te bevestigen wat de moeder zelf vindt en schrijft.

3 Voorts meent klager dat de inhoud van het emailbericht van 12 april 2018 van verweerster aan de moeder als bemoeienis met / inmenging in de rechtsgang tussen hem en de moeder valt aan te merken. Dat is naar zijn mening ongeoorloofd..

4. Tenslotte meent klager dat verweerster niet adequaat op zijn vragen, kritische feedback en zijn klacht heeft gereageerd. Verweerster ontkent de klachten, geeft geen duidelijke redenen of vervalt in algemeenheden en niet relevante zaken en gaat niet in op zijn zorgen en kritiekpunten.

Ter zitting heeft klager desgevraagd aangegeven dat het hogere doel voor het indienen van de klacht is geweest dat ervan wordt geleerd. Bovendien heeft hij behoefte aan uitleg over de ontstane situatie. De antwoorden van verweerster op zijn vragen waren defensief, verwarrend en tegenstrijdig en voor hem niet bevredigend.

4. De beoordeling

4.1. *Zonder instemming en overleg met klager starten en stoppen met de behandeling.* In 7:465, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) is bepaald dat indien de patiënt de leeftijd van twaalf jaren nog niet heeft bereikt, de verplichtingen die voor de hulpverlener uit deze afdeling jegens de patiënt voortvloeien, worden nagekomen jegens de ouders die het gezag over de patiënt uitoefenen dan wel zijn voogd. Dit betekent dat indien een kind jonger dan 12 jaar is en beide ouders het gezag hebben, toestemming van beide ouders nodig is voor het uitvoeren van een medische verrichting of behandeling. Deze situatie lijkt ingevolge artikel 7:466 van het BW uitzondering indien één gezaghebbende ouder geen toestemming

wil geven en het kind jonger is dan 12 jaar en er sprake is van een acute situatie of van noodzakelijke zorg voor het kind.

Niet in geschil is dat klager en moeder gezamenlijk het gezag over ████████ hadden en hebben. Verder is gesteld noch gebleken dat ten tijde van het starten van de therapie medio 2016 sprake was van een acute situatie zoals bedoeld in art 7:466 van het BW, die maakte dat niet kon worden gewacht met het onverwijld starten van de behandeling. Dit betekent dat verweerster de instemming van klager nodig had om te mogen starten met de behandeling. In het verlengde daarvan had het met betrekking tot het stopzetten van de behandeling in december 2016 eveneens op de weg van verweerster gelegen om daarover met klager overleg te voeren en hem daarover tijdig te informeren. Uit de stukken blijkt dat verweerster ten aanzien van het starten en stoppen van de therapie op geen enkele wijze heeft gepoogd om daarover met klager in contact te treden.

Verweerster heeft ter zitting ook erkend dat zij daarin in gebreke is gebleven. Het College onderschrijft dat verweerster daar tekort is geschoten in haar plichten als zorgverlener en heeft gehandeld in strijd met artikel 7:465 van het BW. Verweerster heeft ter zitting aan klager hiervoor haar excuses aangeboden. Onder deze omstandigheden kan de verdere bespreking van dit deel van de klacht hier achterwege blijven.

4.2. *Verweerster is na het stoppen van de behandeling van ████████ in december 2016 met moeder contact blijven houden.*

4.2.1. Verweerster meent dat klager ten aanzien van dit onderdeel van de klacht niet ontvankelijk is omdat klager niet klachtgerechtigd is over haar communicatie met moeder.

4.2.2. Het College stelt in dat verband voorop dat klager als wettelijk vertegenwoordiger van ████████ ingevolge artikel 2:1, eerste lid, van het Reglement Tucht recht van de stichting Tucht rechtspraak NAP als klachtgerechtigd is aan te merken. Nu die contacten tussen verweerster en moeder voortvloeien uit de behandelsessies en (mede) betrekking hebben op ████████, raken de contacten tussen verweerster en moeder rechtstreeks de belangen van klager. Klager is naar het oordeel van het College dan ook ontvankelijk ten aanzien van dit onderdeel van de klacht.

4.2.3. Wat betreft de inhoudelijke beoordeling van dit onderdeel van de klacht overweegt het College het volgende. Niet in geschil is dat verweerster – nadat zij met de therapie van ████████ in december 2016 was gestopt – het contact met de moeder is blijven onderhouden. Ter zitting heeft verweerster dat ook erkend en het emailbericht van 12 april 2018 getuigt daar ook van. Het College kan billijken dat indien na afloop van een serie behandelsessies bij de ouders nog vragen leven, bijvoorbeeld over hoe als ouder om te gaan met bepaalde gedragingen van het kind, de betrokken therapeut daarover bij wijze van nazorg nog contact onderhoudt met de ouders. Maar deze nazorg kent vanuit het oogpunt van professionele distantie zijn grenzen. Deze contacten moeten beperkt blijven tot de uitwerkingen van de therapie, zowel in tijdsduur na afloop van de behandeling als in de aard van de contacten. Daar komt nog bij dat verweerster deze contacten eenzijdig onderhield met moeder en klager daarvan niet op hoogte stelde. De wijze waarop verweerster meende deze nazorg te moeten verlenen aan moeder ging voorbij haar professionele rol als therapeut. Zij is daarmee te veel vervallen in de rol van hulpverlener van moeder in plaats van

kindertherapeut. Een dergelijke rol getuigt niet van onafhankelijk en objectief handelen en is in strijd met artikel 3, zevende lid, van de Beroepscode. Toen klager in juli 2017 zijn toestemming weigerde voor een nieuwe serie behandelingen, had het voor verweerster reeds duidelijk moeten zijn dat daarmee haar rol als therapeut van [REDACTED] was beëindigd. Zij had toen verdere contacten met moeder vanuit haar professie als kindertherapeut moeten afhouden. Door dit niet te doen heeft zij niet professioneel en niet zorgvuldig gehandeld. Dit onderdeel van de klacht is dan ook gegrond.

4.3. *Het emailbericht van 12 april 2018.*

4.3.1. Klager verwijt verweerster dat zij uitspraken heeft gedaan die de rechtsgang tussen hem en moeder kunnen beïnvloeden en heeft in dat verband een beroep gedaan op de beslissing van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg van 9 januari 2018, ECLI:NL: TGZCTG:2018:3

4.3.2. Verweerster meent dat klager ook ten aanzien van dit onderdeel van de klacht niet ontvankelijk is. Dit onderdeel van de klacht is naar haar mening te ver verwijderd van de behandelovereenkomst en klager zou hierdoor niet rechtstreeks in zijn belang worden getroffen. De communicatie van verweerster met moeder was enkel ondersteunend bedoeld. Verweerster meent bovendien dat zij in het emailbericht van 12 april 2018 niets ten nadele van klager heeft gezegd.

4.3.3. Het College is van oordeel dat klager ten aanzien van dit onderdeel van de klacht als belanghebbende is aan te merken. Zoals reeds in overweging 4.2.2 is overwogen, is klager als wettelijk vertegenwoordiger van [REDACTED] als klachtgerechtigd aan te merken. Anders dan verweerster meent, valt niet uit te sluiten dat klager als gevolg van dit emailbericht van verweerster aan moeder nadelige gevolgen of schade kan of had kunnen ondervinden, in het bijzonder ook gelet op de gerechtelijke procedure die op dat moment tussen hem en moeder gaande was. Ook al heeft verweerster – desgesteld – niet met die bedoeling het emailbericht geschreven en ook al heeft zij – wederom desgesteld – daarmee louter moeder een hart onder de riem willen steken, niet kan worden uitgesloten dat klager daarmee rechtstreeks in zijn belangen kan worden getroffen en als gevolg van de uitlatingen van verweerster schade kan ondervinden. Nu hij daarmee rechtstreeks in zijn belangen wordt geraakt of kan worden geraakt, is klager ontvankelijk ook voor dit onderdeel van zijn klacht.

4.3.4. Wat betreft de inhoudelijke beoordeling van dit onderdeel van de klacht stelt het College voorop dat ingevolge artikel 4, vijfde lid, van de Beroepscode de therapeut verplicht is tot geheimhouding van de gegevens die de cliënt hem in vertrouwen heeft verteld. De therapeut mag deze gegevens niet aan anderen verstrekken tenzij de cliënt daarvoor schriftelijk toestemming geeft, de wet de therapeut verplicht de gegevens te verstrekken of er een ernstig (levens)gevaar dreigt voor de cliënt zelf of voor anderen.

In het emailbericht biedt verweerster moeder hulp aan “op verzoek van de rechter”. Het College is van oordeel dat klager daarin op goede gronden aanleiding heeft kunnen zien dat verweerster over de relatie tussen hem en moeder uitlatingen zou doen die hem zouden kunnen schaden in de lopende gerechtelijke procedure. Het College meent dat het

aanbieden van dergelijke hulp is strijd is met artikel 4, vijfde lid van de Beroepscode en voorts dat dit niet past in de professionele distantie die verweerster wordt geacht te betrachten. Dit laatste klemmt temeer nu verweerster in de mail tevens uitlatingen doet over de wijze waarop moeder haar rol als moeder vervult, terwijl zij haar op dat moment inmiddels anderhalf jaar al niet meer had gezien.

De zorgvuldigheid gebiedt bovendien dat in alle toonaarden moet worden voorkomen dat schade of kans op schade kan ontstaan door uitlatingen van de therapeut. Zoals eerder reeds is opgemerkt heeft verweerster zich ook hier te veel in de hulpverleningsrol richting moeder geplaatst.

Hoewel het college niet de indruk heeft gekregen dat verweerster het emailbericht met slechte bedoelingen jegens klager heeft geschreven, heeft verweerster ook ter zitting erkend dat zij dit niet in deze bewoordingen had moeten schrijven. Van verweerster had ook hier een meer zakelijke en professionele opstelling mogen worden verwacht.

4.3.5. Ook dit onderdeel van de klacht is daarom gegrond.

4.4. *De reactie van verweerster op vragen, de feedback en de klacht van klager.*

4.4.1. Het College stelt vast dat ondanks dat klager verweerster uitgebreid, puntsgewijs en bij herhaling van zijn zienswijze over haar handelen en nalaten op de hoogte had gesteld, zij daarop zeer summier heeft geantwoord. In haar eerste reactie van 16 juli 2018 geeft verweerster geen adequate reactie op de concrete bezwaren die klager maakt tegen de inhoud van de mail van 12 april 2018, in het bijzonder ook gelet op de (juridische) situatie waarin hij en moeder zich bevinden. En nadat klager in een zeer uitgebreide mail zijn klachten en bezwaren jegens het handelen van verweerster nog eens puntsgewijs uiteen had gezet, heeft verweerster met haar reactie van 10 augustus 2018 gemeend te kunnen volstaan met een vijfregelig emailbericht waarin zij constateert dat haar eerdere reactie beter had gekund. En op het verzenden van de email van 12 april 2018 gaat verweerster louter in met de opmerking dat zij meent daarin niet onjuist te hebben gehandeld.

4.4.2. Het College is van oordeel dat van een professionele hulpverlener als verweerster mag worden verwacht dat zij adequaat, tijdig en zakelijk reageert op een concrete klacht van een cliënt. Verweerster is daarin met haar reacties van 16 juli 2018 en 10 augustus 2018 in gebreke gebleven. Het College bevestigt klager dan ook in dit deel van zijn klacht. De omstandigheid dat verweerster – zoals zij ter zitting heeft uitgelegd – dyslexie heeft en daarom liever een en ander in een gesprek had uitgelegd, verontschuldigt haar niet. Nu verweerster weet dat zij in de schriftelijke correspondentie tekortschiet, had het op haar weg gelegen om daarin hulp, ondersteuning of begeleiding te zoeken, bijvoorbeeld bij een coach, een collega of middels intervisie.

5. Conclusie

Hetgeen hiervoor onder 4 is overwogen, leidt tot de conclusie dat het College de klacht op alle onderdelen gegrond verklaart. Het College is daarbij van oordeel dat kan worden volstaan met een waarschuwing jegens verweerster temeer nu zij ter zitting reeds haar excuses heeft gemaakt voor haar handelen en gelet ook op haar reacties ter zitting voortschrijdend inzicht heeft getoond dat zij jegens klager in gebreke is gebleven en niet zorgvuldig heeft gehandeld.

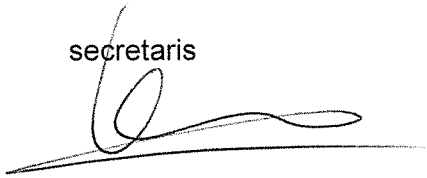
6. De beslissing

Het Tuchtcollege van de Nederlandse Associatie voor Psychotherapie

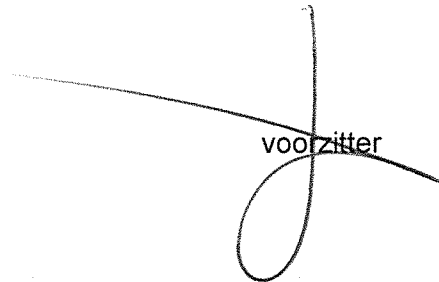
- verklaart de klacht van klager op alle onderdelen gegrond;
- legt aan verweerster op de maatregel van waarschuwing;
- wijst af voor zover meer of anderszins is gevorderd;
- bepaalt dat deze beslissing in geanonimiseerde vorm wordt aangeboden aan de besturen van de lidorganisaties van de NAP, met het verzoek deze beslissing onder alle leden te publiceren en openbaar te maken.

Deze beslissing is gegeven op 21 maart 2019 in raadkamer door, mr. F. Menso, voorzitter, mr. H.H. Riemeijer, lid-jurist en C. van Keulen, lid-beroepsgenoot, en mr. M.J.G. Buijsen, secretaris.

secretaris

voorzitter

Tegen deze beslissing kan hoger beroep worden ingesteld bij het College van Beroep. Dit hoger beroep kan worden ingesteld binnen zes weken na de ontvangst van de uitspraak. U dient het hoger beroepsschrift in viervoud te zenden aan de Stichting Tuchtrechtspraak NAP, p/a Cruquiuskade 113, 1018 AM Amsterdam.